

Gf.IV.30.052/2017/4.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a dr. Gaál Zsolt ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2016. november 8. napján meghozott 9.G.40.011/2016/12. számú ítélete ellen az alperes által 13. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20 000 (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára - a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára - 162 000 (Egyszázhatvankettőezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2012. szeptember 20. napjától ügyvezetője, valamint **V.GY.Jné**val együtt tagja is volt a **ADÓS NEVE**-nak (a továbbiakban: adós). Az adós a céljai megvalósítása érdekében EMOP pályázatot nyújtott be a **ÜGYNÖKSÉG**hez (a továbbiakban: **ÜGYNÖKSÉG**). 2013. január 15. napján az **ÜGYNÖKSÉG** tájékoztatta az adóst, hogy a pályázata szakmailag megfelelő, azonban forráshiány miatt tartaléklistára kerül.

A döntéssel szemben az adós képviseletében az alperes kifogást nyújtott be, azonban 2013. október 31. napján az **ÜGYNÖKSÉG** arról tájékoztatta az adóst, hogy a tartaléklistát megszüntette, a pályázatát pedig végleg elutasította. Ezzel a döntéssel szemben is kifogást nyújtott be az adós, amelynek az elbírálása az alperesen kívül álló okok miatt elhúzódott. A Miniszterelnökség csak 2015. február 24. napján értesítette az adóst arról, hogy a kifogásukat a tartaléklista megszüntetésével kapcsolatosan is elutasította.

A projektre vonatkozó megvalósíthatósági tanulmány elkészítése tárgyában az adós és a **INTÉZMÉNY (INTÉZMÉNY)** 2013. július 8. napján szerződést kötött. A szerződésben az adós a megvalósíthatósági tanulmány elkészítését vállalta, annak felhasználási joga a **INTÉZMÉNY**-t illette (volna) meg. A tanulmány elkészítéséért a felek megállapodása alapján az adóst 7 500 000 Ft + áfa megbízási díj illette meg, a tanulmány elkészítésének határideje 2013. december 31. napja volt.

Az adós nem készítette el a tanulmány a szerződés szerinti határidőre. 2013. december 8. napján az adós határidő módosítás iránti kérelmet nyújtott be a **INTÉZMÉNY**-hoz, amely kérelmére a teljesítési határidőt 2014. április 30. napjáig meghosszabbította.

A tanulmány a módosított határidőre sem készült el, ezért az adós 2014. április 28. napján benyújtott kérelmére, 2014. április 29. napján a felek a szerződést ismételten módosították, az újabb póthatáridő 2014. július 30. napja volt.

2014. július 30. napján a társaság képviselőjében az alperes ismételten határidő-hosszabbítás iránti kérelmet nyújtott be a **INTÉZMÉNY**-hoz. Kérelmében előadta, hogy a tanulmány elkészült, azt nyomtatni és beköttetni vitték gépkocsival, majd amikor kiszálltak 5 percet sem elérő időtartamra, ez idő alatt a gépkocsit ismeretlenek feltörték, a notebookot, a pendrive-okat, valamint a gépkocsiban lévő két táskát ellopták, így a tanulmány elveszett. Ezért az alperes ismételten 60 napos határidő hosszabbítást kért, amelyet a **INTÉZMÉNY** elutasított, mivel az adós nem igazolta az állításait, nem küldte meg a rendőrségi feljelentést. A tanulmány elkészítésére megkötött szerződés az adós teljesítése nélkül szűnt meg.

Az alperes az adósnál fennálló ügyvezetői minőségén kívül más jogviszony alapján nem volt biztosított, ezért az adóst terhelte az alperes után fizetendő járulék bevallása és megfizetése, amelynek azonban nem tett eleget. Az adós ezenkívül nem fizette be a kibocsátott számlái után felszámított áfa-t sem. A felperes felé fennálló adó- és járulék tartozása miatt a felperes a társaság adószámát első alkalommal 2014. április 4. napján függesztette fel. Az adós törvényes működésének helyreállítása érdekében 2014. május 29. napján az adós a befolyt jövedelméből 324000 Ft befizetést teljesített, 2014. július 19. napján a **FELPERES** az adós törölt adószámát visszaállította.

A 2014. augusztus 6. napján keltezett, az adós által augusztus 14-én átvett ...-es számú határozatában a **FELPERES** a 2013. évre vonatkozó beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettsége elmulasztása miatt az adóst 60 000 Ft mulasztási bírsággal sújtotta, és felszólította, hogy 30 napon belül e kötelezettségének tegyen eleget. A határozata indokolásában figyelmeztette arra is, hogy ha beszámoló letétbehelyezési, illetve közzétételi kötelezettségének az ismételt felhívásban megjelölt határidőn belül sem tesz eleget, akkor értesíti a cégbíróságot, és a mulasztás miatt kezdeményezi a cég megszűntnek nyilvánítását.

Az alperes 2013. évtől az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, azt csak az adós kényszertörlési eljárásának befejezése után, 2016. februárjában pótolta.

A felperes 2014. szeptember 24. napján kézbesített levelében tájékoztatta az alperest, hogy az adósnak 365 napon túli, 467 000 Ft lejárt kötelezettsége van, és felhívta - az adószáma felfüggesztésének terhével - annak megfizetésére. Az adós az adótartozását azonban nem fizette meg, ezért a felperes 2014. november 6. napján felfüggesztette, majd 2015. január 15. napján törölte az adószámát. A Debreceni Törvényszék Cégbírósága a felperes kezdeményezésére 2015. február 16. napjával az adóst megszűntnek nyilvánította, és 2015. április 29. napjával megindította az adós kényszertörlési eljárását, amely 2015. október 17. napján az adós törlésével fejeződött be.

A felperes keresetében az adós kényszertörlési eljárásban bejelentett hitelezői követelése, 2 025 000 Ft és perköltség megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte. Állította, hogy vezető tisztségviselőként minden tőle elvárható intézkedést megtett az adós hitelezői veszteségeinek elkerülése, csökkentése érdekében, a taggyűlésen kezdeményezte a döntéshozó szerv intézkedéseit is. Álláspontja szerint az adós a várható pályázati pénzből, illetve a **INTÉZMÉNY**-val kötött szerződés alapján kifizetett

megbízási díjból fedezni tudta volna a felperes felé fennálló tartozását. Ennek elmaradása pedig nem az alperesnek róható fel.

Hivatkozott arra is, hogy az adós nem folytatott gazdasági tevékenységet, kizárólag a felperesnek tartozott, amely a törvény alapján fizetendő járulékokból állt. Az adós veszteségeinek csökkentését csak a cég megszüntetésével tudta volna elérni, ilyen kötelezettsége azonban nem volt, ezért a felelősségét ennek elmulasztása nem alapozza meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta. „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. §-ának (1) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy a felperes eleget tett-e az alperes felelőssége megállapításához szükséges bizonyítási kötelezettségének. Ennek körében megállapította, hogy a felperes által megjelölt időpontban, 2013. december 31-én az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdésében írt törvényi vélelemre tekintettel pedig azt vizsgálta, hogy az alperes a felelőssége alóli kimentéshez szükséges feltételeket (valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, illetve a társaság legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében) bizonyította-e.

Megállapítása szerint mivel az alperest az **ÜGYNÖKSÉG** már 2013. október 31-én arról tájékoztatta, hogy megszüntette az adós vonatkozásában a tartaléklístát, így gyakorlatilag a pályázat meghiúsultnak volt tekinthető, az alperes ezt követően nem tanúsított felelős ügyvezetői magatartást. Emiatt ugyanis már nem bízhatott a pályázat pozitív elbírálásában, figyelemmel arra is, hogy az adós adószáma több alkalommal is felfüggesztésre, majd törlésre került az alperes mulasztása miatt, ezért pedig a pályázat pozitív elbírálás esetén sem lett volna lehetőség az elnyert pályázati pénz folyósítására. A **INTÉZMÉNY**-val megkötött szerződés teljesítése során sem úgy járt el az alperes, ahogy az elvárható lett volna. Az adósnak ugyanis ekkor már jelentős pénzügyi nehézségei voltak, sürgősen szüksége volt készpénzre. A szerződés teljesítését az alperes kezdeményezésére halasztották el a felek, illetve az ő gondatlan magatartása miatt veszett el a tanulmány és szűnt meg a szerződés annak teljesítése nélkül.

Az alperes ugyanis nemcsak azzal mulasztott, hogy az adós megszüntetése érdekében nem tett intézkedéseket, hanem azzal is, hogy nem tett eleget az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, emiatt az adóssal szemben - az adótartozás hiányában is - kényszerelőjárás megindítására került volna sor.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, valamint az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Azt nem vitatta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2013. decemberében már fennállt, és hogy az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének az elmulasztása miatt a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmeit vélelmezni kell.

Azt állította, hogy az elsőfokú eljárásban bizonyította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében a tőle elvárható módon gyakorolta a vezető tisztségviselői feladatait. Az adóst - mivel más jogviszony alapján nem rendelkezett társadalombiztosítással - annak ellenére terhelte a járulékfizetési kötelezettség, hogy nem részesült megbízási díjban. Az adóst egy pályázati projekt miatt alapították, más tevékenységet nem végzett, ezért a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet

beálltát követően nem járhatott el a hitelezői érdekeit sértő módon, indokolatlan költségeket nem fizetett ki, nem vállalt megalapozatlan kötelezettségeket. Az adósnak a felperes felé fennálló tartozása jogszabályon alapult, az nem a gazdasági tevékenysége folytatásából adódott. A társaság fenntartása, létének megőrzése pedig hitelezői érdekeket sértő magatartásnak nem minősül(het).

Az alperes kérte a taggyűlés intézkedését is, a tagok azonban már nem láttak lehetőséget pótbefizetés teljesítésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását lényegében annak helyes indokai alapján kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes felelőssége a felperes által megjelölt okok miatt a Ctv. 118/B. §-a (1) és (4) bekezdése alapján megállapítható és kötelezte az alperest a ki nem elégített hitelezői követelése megfizetésére.

Az ítéletábrlának a Pp. 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábrla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából releváns tényeket feltárta és a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéletábrla egyetért az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtettekkel is, azt szükségtelennek tartja megismételni. A fellebbezésben foglaltak nem voltak alkalmasak a jogszerűen meghozott döntés megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére. Az ítéletábrla a fellebbezésben foglaltak miatt emeli ki a következőket:

Az alperes nem vitatta a fellebbezésében, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2013. decemberében fennállt, és azt is elismerte, hogy a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerinti vélelem alkalmazható. Ezért az ítéletábrlának azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy bizonyította a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése alapján a felelősség alóli mentesüléséhez szükséges feltételeket.

A felperesnek a kényszertörési eljárásban ki nem elégített hitelezői igénye azért keletkezett, mert az adós az alperes vezető tisztségviselői tevékenysége után járó köztartozásait nem fizette meg. Ez a hitelezői igény ugyan valóban az adós gazdasági tevékenységének folytatásától függetlenül keletkezett, azt azonban az alperes észszerű indokokkal nem támasztotta alá, hogy a tevékenységet nem végző adós a **INTÉZMÉNY**-val 2013. július 8. napján megkötött szerződést miért nem teljesítette, ennek díjából ugyanis e tartozás kifizetésre kerülhetett volna. Bár utóbb a **INTÉZMÉNY**-val módosításra került a szerződésben kikötött teljesítési határidő, azonban a 2014. július 30-i póthatáridő eredménytelen maradt. Annak elmulasztása után pedig nyilvánvalóvá vált, hogy a **INTÉZMÉNY** nem engedélyez további határidő hosszabbítást. Azt sem igazolta az alperes, hogy a tartaléklistáról történt törléssel szembeni kifogása elbírálása tárgyában, 2015. február 24. napját megelőzően érdeklődött, holott korábban csupán 30 napos határidő meghosszabbításáról tájékoztatták. Az alperes semmilyen intézkedést nem tett annak ellenére, hogy az adóست kizárólag a projekt teljesítése miatt hozták létre. Az adós jogutód nélküli megszűnése a cégbíróság által megindított kényszertörési eljárás miatt következett be.

Kiemeli az ítéletábra, hogy megalapozatlanul hivatkozott arra az alperes, hogy az adóst nem terhelte a jogutód nélküli megszüntetési kötelezettség. Az adós a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) alapján működött, a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 12. §-a alapján ugyanis nem döntött a 2013. évi V. törvény (Ptk.) szerinti továbbműködéséről. A Gt. 143. §-ának (2) bekezdése szerint az ügyvezető haladéktalanul köteles a szükséges intézkedések megtétele céljából összehívni a taggyűlést, ha tudomására jut, hogy a társaság saját tőkéje veszteség folytán a törzstőke felére csökkent, vagy a társaságot fizetéseképtelenség fenyegeti, vagy fizetéseit megszüntette, illetve, ha vagyona tartozásait nem fedezi. A Gt. 143. §-ának (3) bekezdése alapján pedig a (2) bekezdésben megjelölt esetekben - kivéve, ha a társaság a taggyűlés időpontját legfeljebb egy hónappal megelőző mérlegfordulónapra összeállított közbeső mérleggel igazolni tudja, hogy azok már nem állnak fenn - a tagoknak határozniuk kell különösen a pótbefizetés előírásáról vagy - ha ennek lehetőségét a társasági szerződés nem tartalmazza - a törzstőke más módon való biztosításáról, illetve a törzstőke leszállításáról, mindezek hiányában a társaságnak más társasággá történő átalakulásáról, illetve jogutód nélküli megszüntetéséről. A határozatokat legkésőbb három hónapon belül végre kell hajtani.

Az alperes által csatolt éves beszámoló adataiból megállapítható, hogy az adós jegyzett tőkéje már 2013. december 31-én -1020 000Ft volt (3/A/2. alatti okirat), ezért már a 2013. évi beszámoló elfogadásakor fennálltak a Gt. 143. §-ának (3) bekezdése szerinti kötelező átalakulás vagy jogutód nélküli megszűnés feltételei, figyelemmel arra is, hogy a tanúként kihallgatott **V.GY.Jné** is azt nyilatkozta, hogy a tagoknak nem volt anyagi lehetősége pótbefizetés teljesítésére (11. jegyzőkönyv 2-3. oldal). A 2014. évi beszámoló szerint pedig a saját tőke tovább csökkent, -1789 000 Ft-ra. Ezért helyállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adós megszüntetése érdekében tett intézkedések elmulasztása miatt keletkezett hitelezői követelések miatti felelősség alól az alperes nem tudta magát kimenteni.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján a Pp. 254. §-ának (2) bekezdésére utalással indokai alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért az ítéletábra a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte a felperes számára a másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjból eredő perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 75. §-a alapján „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2) és (5)-(6) bekezdései alapján a kifejtett tevékenységgel arányban álló összegben határozott meg.

Az alperes illetékfeljegyzési jogkedvezménye miatt fellebbezési illetéket nem rótt le. „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az alperes köteles az államnak megfizetni az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján.

Debrecen, 2017. július 18.

Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelűl:

- kiadó -